

Sempre, sempre t'esperaré

Dedicat a Mercè Campeny i Miralpeix

Cada tarda, després de berenar, sense que us pugui dir l'hora perquè encara no tinc rellotge, però abans que es faci fosc, tant li fa que plogui a bots i barrals o que la calor afogui, em trobareu assegut al mateix indret, vora l'olivera, sota el mas, prop del camí, esperant.

Des del meu lloc de guaita domino una ampla i preciosa vall plena de camps de conreu i tot un seguit de camins de terra que els travessen, un que porta al mas, els altres que no. Al fons hi ha el poble, petit i gris com una cria de pardal espantada, i envoltant-ho tot, rodejant-lo, una mola immensa de muntanyes, grans i petites, més properes o llunyanes, que mesuren la distància que les separa de la mirada només amb els tons del blau, amb la intensitat o la pal·lidesa de la seva llum blavosa.

Els meus ulls, però, no s'aparten gaire del camí, llarg i serpentejant, que en el seu tram final desapareix per endinsar-se al bosc, i que porta, a qui el transiti, fins a casa meva. De tant en tant, veig un cotxe que

pren el desviament que hi ha a l'inici d'aquest camí i marxa en direcció a Santa Magdalena, l'ermita del turó, deixant una estela de fina pols rere seu, milers de volves brunes o daurades, segons la llum, que amb la meua vista agudíssima, com la d'una àguila, crec que podria comptar d'una a una. Altres vegades és una bicicleta, o un home caminant acompanyat d'un gos. Hi ha gent que s'arriba fins al mas, però mai porten el gos amb ells, perquè a casa n'hi ha un d'enorme, en Sancho, que acostuma a acceptar bé les persones si no es fiquen amb ell, però que si veu qualsevol altre gos, que no sigui gaire petit, s'enfurisma i s'hi llançaria a sobre fins a matar-lo. Això ja ho saben tots, i puguen per parlar amb els pares, per buscar bolets o espàrrecs pels camps i boscos que volten el mas, però sense gos.

La veritat és que aquí ve poca gent, perquè el camí gairebé mor a casa meua: tota la resta és endinsar-se i endinsar-se al bosc i a la muntanya. Així que no hi ha gaires motius raonables per acostar-s'hi. Però qui arriba a aquestes hores, al vespre (això només passa quan el dia és llarg), sempre em troba aquí en comptes d'estar fent qualsevol feina o jugant amb el gos. Em saluden, somrients, acostumats a trobar-me al mateix lloc, com si fos una estàtua o un arbre del camí, però que es mou i parla com ells. Si tornen a baixar pel mateix sender, fins a les nou més o menys, continuen trobant-m'hi encara assegut. De vegades m'aixeco un moment, sense moure'm gaire del meu emplaçament, per desentumir les cames.

De retorn, doncs, una altra salutació burleta:

—Encara ets aquí? Com és que no vas a sopar? Se't menjaran els llops.

Prou que ho sé, jo, que no hi ha llops. A més, hi ha en Sancho. Ja li poden venir amb llops, a en Sancho. Se'n cruspiria una bandada sencera en un tres i no res. No és pas ningú, en Sancho amb els llops i els gossos!

I jo sempre porto, per si de cas, la meva escopeta de fusta. Ja sé que és de fusta. No sóc tan ximple per no adonar-me'n. Però em porta sort i records. Me la va fer el pare amb la fusta d'un om. I duc l'escopeta amb mi, perquè quina mena de sentinella pot ser un bordegàs sense escopeta?

Quan la veuen damunt els meus genolls, o em veuen passejant amb ella a la mà, alguna vegada em diu (el dels llops):

—Bé, xaval, amb aquesta escopeta no hi ha llop que se t'acosti.

Aleshores em sento molt orgullós. I quan desapareixen entre els arbres, segueixo mirant el camí, que torna a mostrar-se al final del bosc, esperant veure'ls reparèixer, l'un, amb pas mandrós, l'altre, apressat perquè es va fent tard i vol arribar al poble abans no es faci de nit. N'hi ha algun, penso, tot i que digui que no hi creu, o se'n burli com solen fer els galifardeus, que ha de tenir por dels llops, o de les ombres o dels fantasmes, perquè com més fosc es fa, més accelera el pas. Jo no, jo no tinc por de res. Sóc molt valent, jo.

Així que cada tarda continuo assegut aquí. Encara que nevés, ningú no me'n mouria. Un sentinella és un sentinella, i mai no pot deixar el lloc de

guaita sense el risc que aleshores, en el moment menys pensat, es produeix una sorpresa. Sí, sempre sóc allà: esperant.

Vull parlar de l'escopeta mentre l'acaricio suaument amb la mà. El mànec és fi i està gastat de tant acarinar-lo. Però hi ha una zona que no toco mai, perquè abans la grapejava i el que hi té escrit amb tinta blava s'anava esborrant. Així doncs, la vaig deixar de tocar i ara, quan, en anar-me'n a dormir, la deso sota el llit, damunt les paraules blaves hi poso un drap vell i net que vaig treure de la consola de la mare.

Va ser el pare qui em va fer l'escopeta. La va anar fent a poc a poc, sense dir-m'ho, per donar-me una sorpresa. El meu pare és genial. Ja voldríeu tenir tots un pare com el meu. Com jo mateix, no té mai por, no s'acovardeix per res. I ha passat tota la vida treballant.

Bé, i què es pot dir de la mare... És molt bonica. No en conec cap que sigui més guapa. I no ho dic pas perquè sigui el seu fill. És la veritat. No té cap importància que sempre estigui una mica trista. És com han d'estar les mares quan passa alguna cosa com el que ens ha passat. Ella sembla que sempre espera. Les

mares que estan tristes fan que et vinguin unes ganes inexplicables d'abraçar-les, de consolar-les, de dir-los paraules boniques i prometre'ls que et portaràs bé en aquesta vida.

El dia que allà, al final del camí, aparegui qui jo espero, el primer que faré serà anar corrents a dir-ho a la mare. Alguna vegada m'he equivocat, ha estat una falsa alarma, però ara esperaré fins a estar-ne ben segur.

El pare em va fer l'escopeta amb la fusta d'un om, ja us ho he dit. Quan me la donar, em digué:

—Mira, Ciso —(em dic Narcís, però tothom em diu Ciso, i em sembla bé, ja hi estic acostumat)—: te l'he fet amb la fusta d'un arbre que desapareixerà qualsevol dia. S'estan morint tots els oms. Així que, un dia, aquesta escopeta de juguina potser tindrà valor. No la perdís.

Estava perfectament tallada, i damunt la fusta havia gravat totes les siluetes d'un rifle de veritat, crec que d'un Winchester, que havia copiat d'algun diari o tebeo. Quan me la donà, gairebé em van caure les llàgrimes, a mi, que no ploro mai (sobretot per no entristir més la mare; és clar que jo, aleshores, era més petit i hi havia la Laura) i que si ho faig, ho faig d'amagat. Era perfecta: només hi faltava el color, però cap fàbrica de juguines podria haver fet una cosa millor. Estic orgullós de la meva escopeta i la guardo com un tresor: l'amago a casa si me'n vaig, i mai la baixo al poble, perquè no vull que cap xicot se n'encapritxi i me la robi. Seria capaç d'estabornir-lo a puntades de peu i a cops de puny.

Des que m'explicà allò dels oms, vaig començar a estimar-los, però com deia el pare, s'han anat assecant sense que s'hi pogués fer res. No és que n'hi hagués gaires, però es van anar tornant pàl·lids i tristos com un avi. La majoria han estat tallats (tant de bo s'hagin fet molts Winchesters amb la seva fusta) i m'he hagut d'anar fent amic d'altres arbres, com ara els fruiters que ens alimenten als ocells i a mi. Però, ara, el rierol, sense els oms, sembla una altra cosa. Fins i tot hi ha menys granotes.

Em va explicar el pare que als oms se'ls menjava un fong (no com deia en Cinto, un amic meu, que assegurava que era un cuc gros i verdós com no n'hi havia cap altre).

Després el pare m'explicà que alguns escarabats ajudaven a deixar-los sense fulles i a afeblir-los. Des d'aleshores, vaig fer contínues batudes contra els escarabats que veia a prop. En vaig matar un piló, però sembla que no fou suficient. Joestic tranquil: vaig fer tot el que vaig poder, de veritat.

Bé, encara que he dit que no tinc por de res ni de ningú, això no és del tot veritat. Hi ha un lloc que sí que em fa por: el cementiri. Mai m'hi apropo. És l'únic indret que m'atemoix. No em fan por els morts, em fa por el cementiri. Sembla com si tot aquest món fos només una fantasia i allà dins es tanqués la veritat.

Parlo de cementiri en singular perquè només en conec un: el del meu poble. De vegades, amb cotxe o autobús, he passat prop d'altres cementiris de pobles i ciutats, uns més grans i altres més petits, i no he sentit por. Potser només un sotrac al cor perquè em recordaven el del meu poble.

Afortunadament, des del mas no es veu: queda lluny i amagat, i al poble, a l'inrevés del que passa en altres pobles, església i cementiri estan apartats. És l'únic que conec així. Gairebé tots els pobles tenen l'església al bell mig, i les cases sembla que s'hi hagin anat agrupant al voltant com si fossin els pollets d'una gallina. Aquí degué ser el poble abans que l'església, i

aquesta va quedar a fora, apartada, en un racó. Així doncs, quan baixo no necessito passar-hi a prop. I si el veig tampoc passa res. El que no vull, ni que sigui de dia, ni que sigui acompanyat, és entrar-hi. El llindar de la porta m'atura com si fos un mur glaçat: res no em podria fer travessar-lo. Allà s'amaga quelcom que m'espanta i no sé què és: potser un vent, tal vegada una ombra.

Tampoc no m'agraden els miralls: he après a pentinar-me sense emmirallar-m'hi. Els miralls m'han semblat sempre una mena de trampa, mostren una altra vida i una altra gent. Sembla que et diguin: «Què fas parat aquí? Per què no em travesses per jugar amb mi?». O potser: «Mira quina cara d'andròmina que fas».

Així doncs, defujo els miralls, que no deixen de ser com un altre cementiri: en cada un d'aquests llocs —cementiri, miralls— abandones a l'altre costat quelcom estimat i ja mort.

M'han explicat que a les ciutats hi ha cases plenes de miralls que et deformen el cos i la cara, i que la gent ho troba divertit: tenir el cos d'un llargarut, convertir-te en un nan, tenir la cara d'un monstre.

A la gent sembla que li agradi aparèixer diferent de com és. A mi no. Jo no necessito transformar-me ni deformar-me. M'agrado com sóc, voldria ser una mica més alt i fort, però ja creixeré, n'estic segur. En aquesta vida, com diu el pare, no cal tenir pressa, que les coses vénen al seu temps, quan han de venir.

«Bé», us deveu preguntar, «però què vigila, aquest bon xicot d'en Ciso?» (perquè sóc un bon xicot, jo). «Què és el que espera?»

Doncs espero que aparegui algú, és clar, que aparegui una persona. Cada vespre, espero poder albirar la seva diminuta silueta retallada a l'inici del camí, just en el revolt, sortint del bosc, després de travessar la petita passera que no es veu, portant una pesada maleta a la mà. Això és el que espero. Aquell dia, en aquell moment, els ulls se'm faran de sucre, i segur que hauré d'empassar-me saliva i aguantar-me les ganes de cridar i sortir corrents. Potser em podré contenir, com si fos gran, tornar caminant a poc a poc a casa, que és a una quinzena de metres rere meu, entrar a la cuina, on la mare estarà preparant el sopar, i suggerir-li, amb un somriure feliç, de manera enigmàtica: «Mare, per què no poses avui quatre plats per sopar?». Seria genial, però vés a saber tu si seré capaç de fer-ho.

Espero, us ho dic ara, que torni la Laura, que és

la meva germana gran. Fa temps que se'n va anar: alguns anys, però no sabia precisar-vos quants. El temps sempre corre de pressa, cap endavant, com el talp que fa un forat, com una gallina que menja gra, i mai no torna enrere. Un dia intentaré girar el temps, capgirar-lo com si fos una camisa, i llavors tots els rellotges rodaran a l'inrevés i les campanes de l'església sonaran de més a menys.

No sé si la meva germana està en un hospital o en un col·legi. No ho sé, perquè primer els pares em deien una cosa, i després l'altra. Com que estic segur que ja es deu haver curat, ha d'estar en el col·legi. Probablement porta un uniforme amb el qual deu fer molt de goig, perquè la meva germana és molt bonica: s'assembla a la mare. Segurament, amb permís de la mare, és encara més maca.

Tot va passar a l'hivern. Les pitjors coses sempre passen a l'hivern, excepte el meu naixement, que va ser, segons m'han dit, un dia glaçat de febrer. A la meva germana feia dies que li feia mal el cap i la panxa, i vomitava i estava més blanca que de costum. No deixaven que m'hi acostés, però una tarda, aprofitant un descuit, vaig entrar a l'habitació, i apropant-me al llit, li vaig tocar el front. Tenia els ulls tancats i els va obrir. Recordo el seu somriure: ample i bonic com una poma vermella. La meva germaneta. Però vaig tenir un ensurt perquè en tocar-la gairebé em vaig cremar.

—Sembles un sol o un foc, Laura —li vaig dir—.
No et cremes?

—No gaire —em va contestar en un murmuri que amb prou feines es podia sentir.

El dia després se l'emportaven. Estava adormida. El pare la va posar a l'auto, al seient del darrere, que mai no està gaire net, estirada, i ell i la mare se'n van anar a tota velocitat. La Laura es queixava feblement. Em vaig quedar amb l'avi, que tenia els ulls plens de llàgrimes (però ell sempre plorava perquè era molt vell i tot ja el cansava i tot li feia mal), li gotejava el nas i remenava el cap com dient que quelcom no anava bé.

No recordo gaire bé els dies següents. És com si hagués baixat de la muntanya una boira espessa, despenjant-se bosc avall. Tot aquell temps es torna per a mi una nebulosa. Es va esborrar d'una manera estranya, però no lentament com les paraules que la Laura va escriure sobre el meu rifle de fusta, sinó d'un sol cop.

Només recordo que al cap d'uns quants dies van tornar els pares. Sense la Laura. I començà la tristesa. Quan els ho vaig preguntar, em van dir que s'havia quedat a l'hospital, i davant la meua insistència, van afegir que tenia una malaltia infecciosa, que havia d'estar sola i que trigaria algun temps a recuperar-se i tornar.

Al principi, alguna vegada, quan el pare em veia vigilant la vall amb el fusell cada tarda, em demanava què feia.

—Vigilo i espero.

—A qui?

—A la Laura. Que torni la Laura.

El pare sempre es bellugava inquiet aleshores. De vegades agafava una tija d'herba i la mastegava, o se la posava a l'orella com feia el fuster amb el llapis. El seu silenci em torbava i m'entrava un estrany neguit.

—Perquè tornarà..., veritat, pare?

—És clar, és clar.

Em venien els dubtes.

—La Laura no és morta, oi?

Semblava que s'enfadava.

—Quines coses que dius!

—Com que triga tant...

—S'ha de recuperar, i després té moltes coses per fer. Hi ha l'escola, el pensionat...

—És clar.

—Va, vine a sopar, ja. La mare t'espera.

Pocs mesos més tard es va morir l'avi i la mare es va posar doblement trista. Jo no el vaig voler acompanyar al cementiri. Per a què? Després de mort, ja no era el meu avi ni necessitava la meua companyia. Però hi penso moltes vegades i li pico l'ullet mirant al cel.

De vegades m'agrada imaginar com deu haver canviat la Laura tot aquest temps. Les noies creixen molt de pressa: molt més que no pas els nois. Ja no podré dir-li Laureta. Li hauran crescut els pits? Segur. Deu ser ja una noia amb un munt de xicots que li van al darrere, deu tenir molta requesta. Si no m'agraden, si la fan enfadar, els foragitaré a cops de pedra o els deixaré anar en Sancho, no us penseu.

Li ensenyaré també que encara no s'ha esborrat allò que va escriure a la meva escopeta, i que diu: «A en Ciset, el meu vaquer preferit. Com t'estimo, petit meu!».

Tot i que ara ja sóc més gran, continuo sent el seu germà petit. Però vaig creixent i aviat, qualsevol dia, seré ja més alt i fort que no pas ella, i la defensaré, i l'ajudaré a dur tot allò que pesi.

Em trobarà canviat. Em reconeixerà? Segur que sí. Els germans, passi el temps que passi sense veure's, sempre es reconeixen. Per això són germans.

I perquè som germans no he deixat d'estimar-la,

tot i que no la vegi. Que bé que no deixi d'estimar-la! No puc veure-la, però sempre la imagino. De petita i de més gran, perquè així, vingui quan vingui, no m'endugui una sorpresa. Ella va creixent amb mi. El pare no vol que parli de la Laura a la mare, i a ell, quan li'n parlo, li entra un neguit, i es frega les mans i no sap què fer i acaba marxant. Per això, de vegades en parlo amb en Sancho. Em mira llavors amb ulls tristos, em llepa la mà si li acosto i sembla que m'entén.

Ja veieu que la meva vida era molt tranquil·la, fent les coses que ha de fer un xicot i esperant, però tot es va torçar el dia que es va acostar a casa en Nicolau. Diuen d'en Nicolau que és un borratxo. Deu ser veritat perquè sempre té el nas vermell. Anava amb el seu gos, de color blanc i negre, no gaire gros, però simpàtic. Havia plogut. Es feia de nit de pressa i els núvols ho tornaven tot més fosc, però a mi la foscor no em fa por. Ell s'anava aturant a cada costat del camí, enllumenant amb una llanterna, allargant una mà pàl·lida i fofa, i guardant els cargols en un cistell de vímet. Jo estava quiet com una estàtua, amb l'escopeta als genolls, sense moure'm. Feia temps que els havia vist, però ells a mi no. El gos no m'havia olorat, potser a causa de la pluja que embrolla totes les olors. Els hauria deixat passar, però tenia por que en Sancho vingués i es cruspís el gos i, encara pitjor, de passada, en Nicolau. Recordo que, aleshores, com un amarg presagi, una petita papallona es va posar en el canó de l'escopeta

amb la viva llum d'un oratge, com un bocinet de llum pàl·lida i blava, i tot d'un cop, aixecà el vol. Llavors vaig veure que ells ja eren molt a prop de mi. Em vaig alçar. Quin ensurt vaig donar a en Nicolau. Això el posà de molt mal humor, i ho entenc perquè a mi també em passa.

—Què fas tu aquí? —va cridar, enfadat.

—Què fa vostè aquí, Nicolau? Jo sóc a casa meva.

—A la teva edat hauries d'estar dormint.

—He estat vigilant.

—Però és que no es pot sortir a caçar cargols?

El gos, molt més llest que no pas ell, romania callat i quiet, amb la cua entre les cames. No m'havia olorat, però tal vegada sí que havia ensumat el perill. El perill, per a ell, era en Sancho.

—Surti a caçar el que vulgui. Els cargols no són pas meus, però no continuï endavant amb el gos. Hi ha en Sancho.

—Però què cony fas aquí parat amb aquesta humilitat? Vés a dormir, home.

—Espero.

—A agafar una pulmonia?

—A la meva germana.

Aquí va començar tot. Aleshores va esclatar amb una riallada. Falsa, torta. Com ell. Es va acostar més, pujant pel vessant, i em va enlluernar dirigint-me la llanterna a la cara.

—Quina germana? Que estàs adormit? La teva germana fa temps que es va morir.

—Mentida! —vaig cridar. I per evitar alarmar

en Sancho, vaig repetir en veu baixa, a prop de la seva cara:— Mentida.

Em va agafar pel braç. La seva mà blanca em feia fàstic. Semblava tova, líquida, com la d'un mort. El seu alè feia olor de vi agre, una olor nauseabunda que venia del seu propi estómac.

—Mentida? Doncs ara mateix ens en anem tots dos al poble, i entrem al cementiri, i t'ensenyo on és.

—Jo no vaig amb vostè enlloc. És mentida. La meva germana està fora, estudiant.

—Com no sigui la terra que la cobreix... La teva germana és allà.

—No és veritat.

—Vine, anem. Damunt la llosa hi ha el seu nom.

Jo, no sé per què, m'imaginava el cementiri amb tombes blanques, però sense res escrit damunt seu, sense noms, perquè en aquell lloc i en aquell altre temps, quin significat tenen els noms? Si era veritat el que deia, potser un brètol, l'Emili o en Tomeu, havia escrit el nom de «Laura» sobre qualsevol pedra blanca per fer-me una broma.

—He llegit el seu nom: «Laura». I el teu cognom. No vaig deixar que el digués.

—Qualsevol pot escriure un nom. Demà hi vaig jo i escric el seu. Això no significa res.

—Vol dir que està morta, la teva germaneta.

Estava furiós. Li hauria disparat amb l'escopeta, però era de joguina.

Els ulls li brillaven com si també hi plogués. Però era una aigua bruta, tèrbola, com d'església. Suposo que veia la meva ganyota de menyspreu i fàstic envers ell.

—Ets boig, Ciso. Ets més babau que un cargol.

I agafant un cargol del cistell, me'l va posar a pocs centímetres de la cara.

—Cargol, cargol...

En tenia prou. Tot i que fos una persona gran, no hi tenia cap dret. Li vaig apartar la mà i el vaig empènyer amb força. Va caure fent voltes els dos metres fins al camí i va seguir rodolant uns quants metres més avall. El gos no va dir ni piu. Bé, ni bub. No era pas llest! En Nicolau es va aixecar amb molt de treball, va començar a maldir i deia que em mataria. Matar-me, ell, un embriac. Vaig veure que venia cap a mi.

—El que et fot és que et digui que està morta.

Vaig començar a llançar-li pedres, primer directament, i el vaig enganxar de ple. Va recular, cobrint-se la cara. Aleshores, vaig llançar-ne més, les unes apuntant, les altres, bombejant-les-hi damunt. Li queien del cel, com poc abans les gotes de pluja. Tot i que estigui fosc sé bé on és cada pedra. I n'hi ha de grosses. Vaig perdre el control: vaig deixar de tractarlo de vostè tot i que era una persona gran. No s'ho mereixia. Les pedres li arribaven de tots els cantons.

—Vés-te'n! Vés-te'n! I deixa en pau la meva germana! I els cargols! Són de la terra del meu pare, són meus! No tornis més per aquí o et juro que t'engego en Sancho!

No m'agrada jurar, però ja veieu que ho vaig fer. Les pedres no li donaven treva i gairebé totes el tocaven de ple. Apa que no sóc pas bo, jo, amb les pedres! Només ho sentia pels cargols. El seu gos, callat i espantat, havia fugit. No és llest el seu gos... Vaig sentir plorar en Nicolau. Quan va deixar d'amenaçar i es va

posar a suplicar amb estranys gemecs, com si fos una nena, vaig deixar de tirar-li pedres. Vaig escoltar com s'arrossegava camí avall. L'havia escalabrat bé.

Una mica espantat pel que havia fet, però encara furiós, vaig quedar-me allà força estona. Quan em vaig sentir més calmat, vaig tornar a casa disposat a explicar-ho tot al pare. Era més tard que de costum. Vaig anar a la seva habitació: la porta estava ajustada. Devien dormir profundament i no s'havien assabentat de res. S'aixequen molt d'hora. Les coses del camp, les terres i els animals tenen hores molt estranyes, diferents de totes les altres, com si els portés els comptes un rellotge a part.

Tindria temps d'explicar-li-ho tot l'endemà. Potser s'enfadaria pel fet que no l'hagués avisat i per haver arreglat l'assumpte tot sol, a la meua manera, però qualsevol s'aguanta amb aquest desgraciat d'en Nicolau. En Sancho, per la seva banda, devia dormir a l'habitació també, als peus del llit, com tenia per costum. Sentia el suau murmuri de la seva respiració fatigada. Per sort, no havia enflairat el gos ni sentit l'aldarull. Després, com feia sempre, de matinada, vindria a estirar-se als peus del meu llit, fins que sentís que els pares s'aixecaven. Aleshores, sortiria, molt educat, a saludar-los. En Sancho té aquests estranys i bons costums. És només la seva manera d'entendre la vida.

Com que estava neguitós i m'hauria costat dormir (i a qui no!), vaig sortir una altra vegada de casa i em vaig recolzar en el mur de l'eixida que dona al camí i a la vall. No se sentia res. Aleshores, va començar

a ploure de nou. Lentament, com si només volgués avisar-me. No vaig aconseguir veure, al final del camí, al fons de la vall, les ombres d'en Nicolau i del seu gos fugint, ni el centelleig de la seva llanterna. Les llums del poble espurnejaven, potser per la pluja, potser perquè, sense voler-ho, vaig comprendre que em queia alguna llàgrima. Era per la Laura, perquè aquell embriac l'havia insultat d'alguna manera, fent-la passar per morta.

Quan començà a ploure més fort, vaig pensar en els cargols que es volia endur en Nicolau. Probablement els havia salvat d'una mort segura, i a sobre començava de nou a diluviar, tant que els agrada. Devien ser molt feliços. Es pot tenir una nit més meravellosa?

Vaig entrar a casa: no volia donar a en Nicolau cap oportunitat de tenir raó. No fos que al final agafés una pulmonia.

Quan em vaig llevar al matí, els pares ja havien marxat, suposo que al mercat. Era un dissabte i no he d'anar a escola els dissabtes, això ho sap tothom.

El primer que vaig fer, abans d'esmorzar, va ser tornar al camí. De la terra s'aixecava un vapor que ho tornava tot gris, malaltís, humit, somnolent i fred. Era un dia trist, embalsamat, amb una boira tan fina i prima com un fil de cosir o una teranyina desfilada. Mig amagat entre l'herba brillant i mullada hi havia, bolcat, el cistell d'en Nicolau. Vaig mirar pel camí, cercant rastres de sang, però si n'hi havia hagut, la pluja ho havia esborrat tot. Vaig seguir una bona estona el sender. No vaig pas trobar-hi res. No hi era, per allà. Devia haver arribat a casa i estaria encara al llit, curant-se les ferides o dormint la borratxera. De tornada, vaig mirar dins el cistell. No hi havia cap cargol, tots s'havien escapat, malgrat la seva lentitud, la seva mandra. En vaig veure alguns a prop, despreocupats, menjant herba. Jo no els agafaria pas. Vaig recollir el cistell i el vaig amagar al bosc.

I així va començar el meu càstig i la meva reclusió. M'han dut per la força a aquest col·legi de la ciutat. És un lloc trist i avorrit. Enyoro atroçment casa meva, la vall, les muntanyes i el poble arraulit en la llunyania com un miratge.

Aquí tinc por. No sóc pas un cagarina. És només pels miralls: miralls deformants. Cada lavabo té un mirall, i rere la porta de l'armari, amagat, n'hi ha un altre de gran, aguaitant, vigilant, esperant, com jo feia abans.

Quan obria la porta, allà hi trobava l'enganyifa. Davant meu no apareixia jo, un nen, no, sinó un personatge més vell que l'avi, tal vegada de més de vuitanta anys. Com poden ser una mentida, els miralls? Quins animals s'hi amaguen, quins monstres ens esperen a l'altre costat, en aquesta altra vida desconeguda, com els pot agradar a la gent els miralls?

De tant en tant hi tornava per saber si l'impositor continuava allà, no per pentinar-me: ja us vaig dir

que sé pentinar-me sense mirall. I sempre hi trobava aquell avi horrible, aquell ésser desdentat, aquell monstre encorbat i garrell, fins que me'n vaig afartar: a mi no em pren el pèl ningú.

Aquí no tinc pedres, però el vaig trencar igual. Tota l'habitació va quedar plena de vidres. Es van enfadar molt, però tant me fa. Quan em van preguntar per què ho havia fet, els vaig dir: «Hi ha, a l'altre costat, un home vell que sempre m'està mirant i vol confondre'm». Van bellugar el cap igual que feia l'avi quan pensava que les coses no anaven prou bé del tot. Però hi vaig sortir guanyant: ja tinc una habitació sense miralls.

He de portar-me bé. Espero que d'un moment a l'altre vingui a treure'm d'aquí el pare, i els digui que va ser una ximpleria, una entremaliadura, que no tiraré més pedres, que estiguin tranquils, que em deixin tornar a casa i que es cuidarà de mi. Però de vegades tinc dubtes que vingui. És molt bon home, però... que va anar alguna vegada a buscar la meva germana? Li agrada que les coses passin així, sense intervenir-hi ell, que sigui el que sigui però sense ficar-se en res. Sembla que ho fia tot que el temps ho arregli. Però jo sé que el temps no és de fiar. En fi, és la seva manera de ser, de viure. No crec que canviï ara. I la mare ha d'estar el triple de trista que abans.

Aleshores, penso a escapar-me. Portar-me bé, recuperar forces, que es confiïn. Però estic abatut, sense ànim, com cansat. Mandrós i presoner com un cargol en un cistell de vímet. Per a mi que són aquestes injeccions, o les pastilles que m'obliguen a empassar-me amb els àpats, les que em deixen com adormit,

sense esma. Els ulls se m'ennuolen. És com si baixés una boira, és com si, com li va passar a l'avi, però jo més jove, tinguéssim cataractes.

Trobo a faltar el rifle. Quan van venir a agafar-me, va caure. Vaig cridar-los que me'l donessin, però ningú no em va fer cas. Vaig veure on va caure. Per sort es va enfonsar entre les gruixudes i lluent plantes d'acant que creixen al costat de la bassa. Les seves flors desapareixen els llavors a l'estiu com si fossin fusells o pistoles: són realment divertides. A la primavera i a l'estiu, creixen ràpid i ningú no podrà trobar el meu Winchester i robar-me'l per jugar-hi. Potser el trobarà el pare i el guardarà. Si no, sota les tiges i les fulles, ni el sol ni la pluja esborraran les paraules escrites per la Laura. Amb sort, potser ha caigut amb la dedicatòria per la part de baix, i ni tan sols podran passejar-s'hi damunt les formigues quan arribi l'estiu.

He de tornar a casa. Com més aviat millor. Potser arribarà la Laura i no trobarà ningú allà, esperant-la. Pensarà que l'he oblidada, que no l'he esperat. És clar que els pares ja li ho explicaran tot.

Quan torni a casa, de seguida, abans que ella no vingui, faré un esforç i aniré al cementiri. Cercaré la tomba on, segons en Nicolau, algun brètol, l'Emili o en Tomeu, potser, ha escrit el nom de la meua germana sobre una llosa. L'esborraré perquè ella mai no ho vegi, perquè ningú pugui llegir-lo i pensar que és morta.

I en Sancho? Pobre Sancho. M'ha de trobar a faltar molt. De vegades somio que ve a estirar-se com sempre, a la matinada, als peus del llit. Però és només un bonic somni que m'acompanya. Quin enuig per a

ell! Després d'anar-se'n la Laura, de morir l'avi, vaig i desaparec jo. Tot i que és un tipus intel·ligent, ha d'estar confós i enfadat, i potser va, cada crepuscle, flairant-me, a l'indret on jo vigilava i esperava la meva germana, i em substitueix com a sentinella i guaita. L'imagino allà, retallat contra el capvespre, fosc i blau com la nit, avorrit com jo, enyorant-nos, esperant que vinguin altres gossos per saciar la seva ràbia matant-los, udolant de tant en tant a les estrelles, i com si fos un gos foll, tractant de mossegar desesperadament, amb terribles dentegades que fan trepidar l'aire, la lluna.